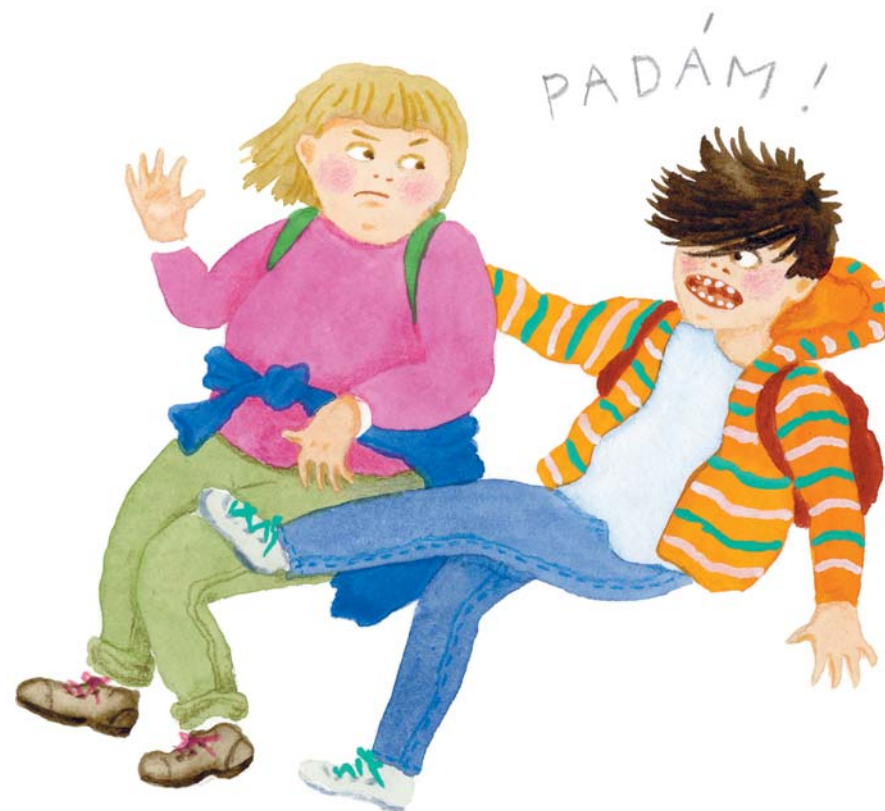

A když pak jeho batoh naklonila nad umyvadlo, aby z něj vy-
lila zbylou vodu, z kapsy na svačinu vypadla žákovská knížka.

„Žákovská,“ zakřičel radostně Románek.

Celou mokrou ji otevřel a konečně si i on zapisoval informace
o výletu na hráz.

Na mokrých listech se mu věty pod rukama rozpíjely...

Cesta lesem

V osm hodin ráno jsme se sešli před školou. Čekal nás výlet na
hráz.

„Mají všichni pláštěnku, pití, svačinu a pořádnou obuv?“ ze-
ptala se nás paní učitelka.

Několik dětí zakřičelo, že jo.

„Jestli ne, tak s tím už stejně teď nic nenaděláme,“ dodala
TETA. „Takže je zbytečný se jich ptát.“

Paní učitelka jen nepatrně povytáhla obočí.

TETA ale měla pravdu.

Vzpomněla jsem si na svou pláštěnku, která zůstala ležet při-
pravená v předsíni na botníku.

Chůze přes město netrvala dlouho, za chvíli jsme byli v lese. Na pěšince to trochu klouzalo, protože přes cestu se dost často táhly mokré kořeny stromů.

„Padám,“ zařval Pavel.

Při pádu se zachytil mého batůžku a strhnul mě s sebou na zem.

„Au, co děláš,“ ohnala jsem se po něm.

„Dávejte pozor na cestu!“ zakřičela na nás TETA.

„Dávejte pozor na cestu,“ zašklebil se Kája, když nás, ležící na zemi, míjel.

Oba dva jsme si rukama otírali z kalhot kusy hlíny.

„Promiň,“ řekl Pavel a pak dodal: „Myslím, že bychom mu mohli zahrát.“

„Komu?“ narovнала jsem se.

„Tomu tvému novému bráchovi, až k vám zase přijede,“ vysvětlil.

Zaváhala jsem.

„To by ho asi vyděsilo.“

„Hrajeme přece každému, kdo se odněkud vrátí,“ trval na svém.

„Tím KAŽDÝMU jako myslíš, jak jsme tenkrát zahráli TETĚ, když se vrátila z nemocnice? A pak už NIKOMU jinému?“ zeptala jsem se.

„Každá kapela musí hrát, jinak to není žádná kapela,“ hodil po mně hrst mokrého jehličí a rozběhl se za ostatními.

Celou cestu až k hrázi jsem o tom přemýšlela.

Bylo jasné, že Pavel netouží po tom, abychom koncertovali zrovna pro Bivoje, ale chce, abychom si prostě zase s kapelou BLOUDY Z BOUDY někde zahráli!

Na hrázi

Alešův tatínek na nás čekal v hrázním domku. Aleš ho měl prozvonit, až dorazíme.

„Ty jo, to je vejška,“ nahnul se z hráze Pavel a na vodní hladinu poslal pořádný plivanec.

„Uhni,“ řekl mu Kája a hodil dolů šišku.

„Děti, nikdo nebude dolů nic házet,“ řekla Maruška. „Všichni v klidu počkáme, než pro nás pan Blahovský přijde. Vyndejte si zatím svačiny a najezte se.“

Posedali jsme si na zem, zády se opřeli o kamennou zídku hráze a vybalili jsme svačiny. V krabičce jsem měla dvě čokoládové tyčinky a malý žele bonbónky. Bylo vidět, že svačinu připravovala maminka. Měla jsem strašný hlad, takže jsem tyčinky snědla obě.

Když jsem natrhávala pytlík s medvídky, ozvalo se mi za zády: „To klidně můžeš pít slazenou vodu, když sníš všechno tohle.“

Byl to hlas Pavla.

„Chceš to?“ podala jsem mu celá rudá svůj sáček.

„Jasně,“ zaklonil hlavu a celý si ho vysypal do pusy. Ale jeden bonbón mu zaskočil a začal se dusit.

TETA ho hned pořádně bouchla do zad a z pusy mu vyletěl nejen ten medvídek, kvůli kterému nemohl popadnout dech, ale i všechny ostatní žele bonbóny.

„Cukr je hnus, i moje tělo to pozná,“ řekl směrem ke mně Pavel a lítostivě špičkou boty prohrábl vykašlanou hromádku na zemi. „Třeba by se dalo ještě něco zachránit...“

Ale to už konečně přišel pan Blahovský.

„Vítejte na hrázi a omluvte malé zpoždění, musel jsem ještě něco vyřídit,“ řekl nám hned na úvod a s paní učitelkou a TETOU si podal ruku. „Doufám, že jste zatím tu volnou chvíli využili a pořádně jste se rozhlédli kolem.“

„Jo, jo,“ zasmál se Pavel. „Je to pořádná vejška,“ dodal zna-
lecky a stoupl si na tu hromádku želé slizu.

„Stojíte na hrázi, která je vysoká 60 metrů,“ řekl Alešův tatí-
nek. „A to je už opravdu pořádná výška!“

Popošli jsme na stranu a pan Blahovský pokračoval.

„Když se podíváte na stěnu hráze z boku, uvidíte, že má ještě
rezervu. Přehrada je teď naplněna asi ze sedmdesáti dvou pro-
cent, což je celkem málo na to, že ještě nedávno byly v našem
kraji povodně. Vypovídá to o současném stavu hladiny vod
vůbec. Určitě víte, že poslední dobou voda z krajiny mizí. A tady
to vidíte i na naší přehradě.“

„Škoda, že je naše město nad hrází, a ne pod hrází,“ vzdychla
Jana. „Nemuseli bychom u nás mít žádný povodně.“

„Ale to by se hráz zase mohla protrhnout a zalít celé město,“
řekla TETA.

„Tento typ hráze se nemůže nikdy protrhnout,“ zasmál se
pan Blahovský a TETA se zamračila.

„Možná víte, že zásoba vody v jezeře je využívána ener-
geticky – máme tady vodní elektrárnu, do které za chvíli n-
akoukneme. A taky je zdrojem pitné vody. Platí tady tedy vyhláška
prvního pásma hygienické ochrany. Správa povodí nicméně
udělala drobný ústupek a ke hrázi díky tomu vede cesta pro
pěší. Je však nutné, abyste se v tomto pásmu chovali podle pra-
videl.“

TETA se přísně zadívala na Pavla.

„A dál to už nebudeme zdržovat,“ pokračoval Alešův tatínek.
„Kdo z vás byl někdy v chodbách hráze?“ zeptal se.

Přihlásil se akorát Aleš.

„Tak to vás dnes čeká velké dobrodružství,“ mrknul pan Bla-
hovský na Marušku.

Vyrazili jsme dolů po schodech, které vedly ke vstupu do zá-
kladové chodby.

Pan Blahovský odemkl šedivé plechové dveře.

„Čeká nás průchod chodbami hráze,“ řekl. „Chodby slouží
k tomu, aby pracovníci obsluhy mohli vykonávat pravidelný
technicko-bezpečnostní dohled. Jsou v nich umístěny měřicí
přístroje, takže se prosím ničeho nedotýkejte!“

Myslím, že tohle bylo větší dobrodružství, než když jsme jed-
nou se školou šli do krápníkových jeskyní!